

РЕШЕНИЕ

№ 267

гр. Монтана, 20.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – МОНТАНА в публично заседание на тридесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Аделина Троева

Членове: Аделина Тушева
Елизабета Кралева

при участието на секретаря Даниела Мл. Макавеева
като разгледа докладваното от Аделина Тушева Въззивно гражданско дело
№ 20231600500334 по описа за 2023 година

Въззивното производство е образувано по реда на чл. 258 и сл. от ГПК по жалба на Ю. ООД гр. С. , подадена чрез пълномощник юрисконсулт В.М. срещу решение на РС Монтана 317/19.07.2023г., постановено по гр. дело № 342/2023г. по описа му, с което е отхвърлен като неоснователен предявен по реда на чл. 422 ГПК установителен иск срещу „А.” ЕООД, с. Г., община Б. за установяване съществуване на вземане на „Ю.” ООД за сумата от 2 063.88 лв., ведно с лихви за забава, както следва: от 31.12.2019 г. до 23.05.2022 г. /датата на подаване на заявлението в съда/ - 167,21 лв., от 31.12.2020 г. до 23.05.2022 г. - 97,27 лв. и от 31.12.2021 г. до 23.05.2022 г. - 27,52 лв., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 25.05.2022 година до окончателното изплащане , предмет на Заповед за незабавно изпълнение № 728 от 26.05.2022 година по частно гражданско дело № 1205 по описа на Районен съд Монтана за 2022 г. и в тежест на жалбоподателя са възложени разноси.

С въззивната жалба от 22.08.2023г. , подадена по пощата на 21.08.2023г. , се твърди неправилност на решението поради нарушение на чл. 30, ал. 3 ЗС, постановяването му при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, необоснованост – противоречащи и неясни мотиви, като в жалбата са изложени подробни съображения в тази насока. Иска се отмяна на решението и уважаване на предявения иск, ведно с присъждане на разноси.

Въззиваемата страна А. ЕООД с. Г. с подаден в срок отговор чрез пълномощник адвокат С. Т. оспорва жалбата като неоснователна . Претендира заплащане на разноси за настоящата инстанция.

Във въззивното производство не са събирани доказателства.

Окръжният съд, като провери атакуваният по реда на въззивното обжалване съдебен акт във връзка с оплакванията в жалбата и становищата на страните, предвид събраните по делото доказателства и въз основа на закона, приема следното:

Въззивната жалба против първоинстанционното решение е подадена в срок от надлежна страна в процеса при наличен правен интерес и е допустима за разглеждане.

Обжалваното решение е валидно и допустимо постановено по установителен иск, предявен по реда чл. 422 ГПК в срок след развило се заповедно производство и подадено в срок възражение от длъжника.

Правното основание на предявения иск с оглед твърдения в исковата молба обстоятелства за сключен договор за аренда и дължимо по него неплатено арендно плащане от ответника за три стопански години е чл. 79, ал. 1 ЗЗД във връзка с чл. 2 от Закона за арендата в земеделието /ЗАЗ/ и чл. 124, ал. 1 ГПК.

От събраните по делото писмени доказателства и прието без оспорване заключение на вещо лице по назначена съдебно-икономическа експертиза се установява следната фактическа обстановка:

По делото не се спори, че страните са обвързани с договор за аренда, сключен на 28.01.2015г., вписан под № 408/29.01.2015г., първоначално сключен с арендодател Ц.П., заместен в срока на действие на договора от Ю. ООД по реда на чл. 17, ал. 2 ЗАЗ като купувач на наследствени права по договор от 18.09.2019г. сключен с наследниците на починалия май 2019г. арендодател. Договорът за аренда е сключен за срок от 10 години – до 02.05.2026г. с предмет 4 земеделски имоти в землището на село Б. с обща площ 34.398 дка с договорено арендно плащане 20 лева на декар или общо 687.96 лева за една стопанска година, дължимо при приключване на календарната година след реализиране на продукцията. От представените от ответника в заверени копия платежно нареждане от 31.12.2019г., разписка от 30.12.2020г. и авизо за местен превод от 29.12.2021г., неоспорени своевременно от ищеца, се установява, че в банкова сметка на Ю. ООД са преведени на 31.12.2019 г. 1040.58 лв., на 30.12.2020 г. – 1 040.58 лв. и на 29.12.2021 г. – 1 988.24 лв.. За основание извършените парични преводи към ищеца по посочена банкова сметка е отразено, че се отнасят за Договор 408 от 29.01.2015 г.. Постъпване на сумите по банковата сметка на ищеца се установява и от приетото в първоинстанционното производство заключение на вещо лице по назначена съдебно-икономическа експертиза, обективно и компетентно дадено, неоспорено от страните. При така представените от ответника писмени доказателства и заключение на съдебно-икономическа експертиза се установява изпълнение от страна на ответника задължението към арендодателя Ю. ООД за плащане дължимото по процесния договор за аренда арендно плащане от 687.96 лева за стопанските 2018/2019, 2019/2020, 2020/2021 години, предмет на предявения установителен иск. От страна на ищеца не се твърди и не са представени доказателства, че сумата 1040.58 лева, предмет на превод от 31.12.2019г., не покрива изцяло дължимата за стопанската 2018/2019

година арендна цена по процесния договор от 28.01.2015г. , вписан с № 408/29.01.2015г. , предвид обстоятелството, че в платежното нареждане освен този договор като основание за плащането е посочен и договор № 410/29.01.2015г.. За стопанската 2019/2020г. на 30.12.2020г. е преведена по сметка на ищца от трето на спора лице А.Н. сумата 1040.58 лева с посочено основание стопанска 2019/2020г. –договор 408/29.01.2015г. А., несъмнено представляваща арендно плащане по процесния договор за аренда , с което е погасено задължението на А. -2005 ООД. Разпоредбата на чл. 73 ЗЗД допуска изпълнение на задължението от трето лица дори против волята на кредитора, като по делото не се твърди и не се установява интерес на ищеца за лично изпълнение на задължението от длъжника А. ООД. За стопанската 2020/2021г. на 29.12.2021г. е преведена от А. ООД по сметка на Ю. ООД сумата 1988.24 лева с посочено основание на плащането – два броя арендни договори. По делото не е установено между страните да има сключени други арендни договори , различни от процесния, поради което и така преведената сума покрива задължението на А. ООД по процесния договор за аренда.

Сумите по горепосочените преводи са в размер надвишаващ дължимото за всяка от процесните стопански години арендно плащане от 687.96 лева по договора за аренда от 28.01.2015г., вписан с № 408/29.01.2015г. , поради което и съдът приема, че ответникът е установил изпълнение на задължението си да плати на арендодателя дължимите за процесните стопански години арендни плащания, поради което и искът за установява вземания на ищеца в общ размер 2063.88 лева за трите стопански години е неоснователен. Плащанията са извършени в края на календарната години, така както е договорено между страните, съответно не е налице забавено изпълнение, поради което и исковата претенция за съществуване на вземане за мораторна лихва в претендирания размер е неоснователно.

По делото не се установяват поддържаните от жалбоподателя във въззивната жалба възражения, че е получил арендно плащане само за притежаваните от него в собственост идеални части от процесните имоти. Действително в приетото по делото заключение на вещо лице е изчислена дължимата арендна цена съобразно притежаваните от Ю. ООД идеални части от процесните имоти, но платежни документи по делото установяват плащане на пълния дължим по процесния договор за аренда размер от 687.96 лева за всяка стопанска година. Дори и плащането да е извършено само относно идеалните части на Ю. ООД, то в случая е приложима разпоредбата на чл. 75,ал. 1, предл. второ ЗЗД , според която при неплащане на задължението на кредитора или на овластено от него лице, то се приема за действително ако кредиторът се е възползвал от него. Изпълнението е в полза на кредитора тогава, когато той се е обогатил с него, включително и когато получателят на плащането е кредитор на кредитора. По силата на чл. 30,ал.3 от Закона за собствеността във връзка с чл. 3,ал. 4 ЗАЗ съсобственикът, който не е сключил договора за аренда, е кредитор на онзи, който е отдал под аренда съсобствения имот за гражданските плодове от него, съразмерно на дела си. При наличие на плащане на друг съсобственик, който не е страна по договора за аренда, то арендаторът изпълнява задължението на арендатора по чл. 30,ал. 3 ЗС, поради което и по силата на чл. 75,ал.1, предложение второ ЗЗД изпълнението се приема за

действително.

Предвид гореизложеното въззивната жалба е неоснователна , атакуваното първоинстанционно решение е правилно, поради което и следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на въззивното производство на въззиваемото дружество се следва заплащане на направените за въззивното производство разноси, установени в размер на 810 лева платено адвокатско възнаграждение по договор , сключен с процесуалния му представител адвокат С. Т. от 19.09.2023г. . Възражение за прекомерност на така платеното възнаграждение не е наведено редовно. Такова е направено от жалбоподателя с изпратена по електронна поща молба, която обаче не е подписана нито със саморъчен подпис , нито с КЕП. Дори и молбата , с която се навежда това възражение да се приеме за редовна, то не се установява прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение. Предмет на спора са два установителни иска – с цена 2063.88 лева главница и с цена 292 лева мораторна лихва, по всеки от които съгласно чл. 2,ал.5 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения се дължи отделно възнаграждение. По иска за главница минималният размер съгласно чл. 7,ал.2,т.2 от Наредбата е 506.39 лева, а по иска за мораторна лихва – 400 лева /чл.7,ал.2,т.1 / или общо 906.39 лева минимален размер адвокатско възнаграждение.

С оглед цената на исковете , която е под 5000 лева и на основание чл. 280,ал.3,т.1 от ГПК въззивното решение не подлежи на касационно обжалване .

Водим от гореизложените мотиви, Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 317/19.07.2023г. на Районен съд Монтана , постановено по гр.дело № 342/2023 г. по описа му като ПРАВИЛНО .

ОСЪЖДА „Ю.” ООД, със седалище и адрес на управление гр. С., община С., ж.к. Н., ул.Х. № 41, ЕИК *** да заплати на „А.” ЕООД, със седалище и адрес на управление с. Г., община Б., ЕИК *** сумата 810 лева въззивни разноси.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____